

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

PERDRE EL NOM, RECUPERAR L'ORIGEN

Ara que la mina es comença a aturar lentament, a Sallent hi ha (havia) un barri que s'anomena (anomenava) de l'Estació. És (fou) un indret que ho va perdre tot amb el curs del temps. Primer, desapareixia l'andana que li donava el seu nom, fa molt. Perdia una funció essencial, encara enyorada (i reivindicada) per alguns dels passatgers potencials d'aquesta vila i les altres que comparteixen mancança Llobregat amunt. Un tren enretirat quaranta anys enrere. Després, als 800 habitants que van voler construir la seva llar els va passar com als gals però al revés i de debò. En lloc de témer i patir la caiguda del cel a sobre el seu cap, ells van experimentar la por pel possible esfondrament del terra que trepitjaven i a on havien construït la seva llar. Tot plegat, presumptament o sense, per estar 150 metres per sobre de la mina Enrique. I sem-

bla que, segons s'ha anat informant durant una colla d'anys, fou degut al sistema de buits, a la combinació de materials existents al subsòl i al rebliment. Oi que no han entès res? Jo tampoc. El cert és que una dia apareix una esquerda, en un altre una porta no tanca perquè ha perdut l'esquadra, un gemec sord a mitja nit que trasbalsa o aquella primera escletxa negra i prima que s'il·lumina pel pas de la llum i es feia més i més gran. I així un defecte rere l'altre fins a comprometre l'estabilitat de tots els habitatges. En determinades zones el terra es va ensorrar 80 centímetres a un ritme de 8 per any. Qui pot viure a sobre d'això? El raval encaixava amb aquella descripció de «gent

«Quedarà una gran muntanya salada que ens acompanyarà com a mínim durant els pròxims cinquanta anys»

treballadora» que mai he entès per imprecisa però que tothom en capta el significat. Van començar a marxar atemorits o empesos per l'autoritat per haver-hi riscos molt reals per una tragèdia magnífica. Podria ser al lloc a on llegendes mineres parlen d'una volta subterrània gegantina que encabiria folgadamente la Sagrada Família. He visitat l'indret en diferents moments d'aquests darrers anys. Va esdevenir un lloc fantasmagòric. Però l'evoco amb veïns i vida. Amb cases heterogènies (que ja no hi són) amb més o menys pretensions però sense cap luxe ni excés. Semblaven o eren les construccions dels anys setanta que es feien els mateixos residents, a vegades treballant-hi els caps de setmana i les vacances, fent de manobres ocasionals d'un paleta que a vegades era el cunyat còmplice en aquelles èpoques posteriors al «desarrollisme». Quan s'ha de deixar una

casa així malgrat que hi hagi una compensació econòmica, crec que et deuen prendre un tros de vida, la vista des del balcó que et coneixes de memòria, el lladruc del gos pesat i baladrer del veí que fa de germà quan no en tens o no és a prop. I més. Són vides de barri que es tallen. Buidar aquell districte de sallentins ens ha costat pel cap baix més de 60 milions d'euros en compensacions. Diners justos que s'han anat presentant com una inversió quan és una despesa pública, pura i dura afrontada amb els diners de tots, tot i que hi podia haver responsabilitats privades. Avui les cases no hi són i només queda repensar què s'hi podrà fer per recuperar el lloc

«Seria assumible si s'oferissin milers de llocs de treball en un mateix paquet? Oi que la pregunta es respon sola?»

quan sembla que els riscos queden mitigats. Som en aquest punt. S'han presentat set propostes dels estudiants de l'Escola Superior Tècnica del Vallès. Horts, zones de regadiu, deixar que la natura autòctona de vora el riu hi arrelhi de forma regulada es combinen amb idees per mantenir la memòria de les mines. I quedarà la sal, una gran muntanya salada que ens acompanyarà com a mínim durant els pròxims cinquanta anys. Tanco els ulls i la imagino transportada al darrere de la serra del Tibidabo, fent-se ben visible en indrets com Sant Cugat o a la Barcelona alta. Seria possible? Seria assumible si s'oferissin milers de llocs de treball en un mateix paquet? Oi que la pregunta es respon sola? Les mines generen activitat econòmica potent i consistent però la muntanya de sal de Sallent fa mal d'ulls i em sobreviurà.

LA FORÇA DELS ANYS

A ESTONES

Carles Duarte i Montserrat

POETA

La crisi econòmica ha posat en qüestió les formes tradicionals de fer política i la capacitat dels partits per afrontar els reptes exigents d'una societat contemporània gens resignada, amb opinió pròpia i que té un accés directe i constant a la informació. I tanmateix la responsabilitat de les administracions públiques continua essent decisiva a l'hora de crear les condicions per a nous escenaris col·lectius de futur. Però al mateix temps s'ha fet encara

més evident el paper fonamental que compleixen les entitats sense finalitat de lucre que agrupen amb un nítid compromís social les persones que s'hi senten identificades. Sense discutir la labor de les institucions, en àmbits com l'acolliment i la integració d'immigrants, els resultats assolits, prou positius encara que significativament millorables, són sobretot el fruit de la tasca voluntària, imaginativa i abnegada de les associacions, les fundacions i les escoles que han esmerçat tota mena d'energies per construir espais d'incorporació plena dels novinguts i els seus descendents. Un altre sector on la intervenció de les entitats socials s'ha demostrat valuosíssima ha estat el de l'acompanyament a persones grans, abocades a una solitud que accentua la fragilitat derivada de les seves limitacions de salut. D'aquesta feina tan necessària i sensible tracta el llibre *La fuerza de los años*, una obra que reflecteix el treball admirable que durant

els darrers quaranta anys ha dut a terme en aquest camp la Comunitat de Sant'Egidi, una associació de cristians laics creada l'any 1968 que dona suport a pobres i a ancians i que organitza pregàries internacionals per la pau. Introduït i tancat per Andrea Riccardi, fundador d'aquesta comunitat, el volum, coordinat per Gino Battaglia, ens ofereix una síntesi excel·lent de la importància de la vellesa i dels aspectes que cal tenir en compte per assegurar la dignitat dels qui la viuen. Riccardi hi assenyala les dimensions actuals de la vellesa, arran de la disminució de la mortalitat i de la natalitat, i s'hi refereix com un nou continent humà per explorar. Si tradicionalment s'havia associat vellesa amb saviesa,

«Convé construir ponts entre generacions perquè el bagatge preciós d'existència sigui motiu d'amistat i ocasió d'aprenentatge»

la societat apressada del segle XXI, empenya per un anhel insaciable de novetat, pot acabar percebent la vellesa, tan general, com un entrebanc, com una realitat que s'ha d'obviar o desatendre. La decadència física porta de vegades a tractar de la vellesa com un naufragi, per contrast amb els somnis que il·luminen les primeres etapes de la vida, però convé, d'una banda, reconèixer i celebrar la bellesa del camí fet, mai exempt de dolor i d'adversitats, ni tampoc d'instantos lluminosos, i, de l'altra, construir ponts entre generacions perquè el bagatge preciós d'existència sigui motiu d'amistat i ocasió d'aprenentatge. Al llarg dels diferents capítols del llibre, ens endinsem en problemàtiques com la pobresa, la solitud, la fragilitat, la confusió, la por..., però alhora s'hi parla de les converses, de les visites o de l'aposta perquè la gent gran continuï vivint a casa seva, enmig del seu paisatge quotidià. Una lectura ben recomanable, una lliçó d'humanisme.

COTXE DE L'ANY DELS LECTORS

ENTRA A LA PÀGINA WEB I PARTICIPA GRATUÏTAMENT
WWW.MEJORCOCHE.EPI.ES

FORD EDGE

FIAT 124 SPIDER

SUZUKI BALENO

**VOTA I GUANYA
6 VALS***
BOSCH CAR SERVICE

*Els vals se sortejaran entre els lectors del Grupo Prensa Ibérica i La Vanguardia

**PER VALOR DE
200€**

PER USAR EN QUALSEVOL DELS SEUS MÉS DE 800 TALLERS

Cotxes seleccionats com a candidats del mes d'abril

Regió7

COTXE DE L'ANY DELS LECTORS
2017